

Otto Jonsson i Lövstad eller Skogen

Gamle Otto var också ett stort original. Han bodde i den gamla stugan bredvid Lövvik, där Karl-August bodde. Än idag ser man rester efter spismuren. Det var en liten stuga med rum och kök. I rummet hade han en slipsten, som fyllde hela utrymmet. Det var massor med kopplingar och remskivor och grejer och där kunde man bekvämt sitta på ett säte och så hade man slipstenen alldeles bredvid sig och kunde sitta där och slipa. Konstruktionen var stort tilltagen, men den fungerade bra. Han försökte få med den på Axvallsutställningen på 30-talet men han fick inte in den där. Idag skulle den gjort sig på ett hembygdsmuseum naturligtvis, men nu är den borta. Den försvann väl när huset revs.

Spisen i köket användes som smedja. Otto smidde lås och beslag. Det blev lite klumpigt, men tekniskt sett så gjorde han många bra saker. Hade han fått utbildning skulle han nog ganska lätt ha tagit en ingenjörsexamen. Det vill till skicklighet att med så enkla medel kunna tillverka det han gjorde. Det var inte dåligt. Han hade ett bord vid fönstret och det både han bakade och filade på, så jag förmodar att han åt en hel del filspån också. Skruvstycket där han satte fast järnstyckena som han skulle fila på, var fastsatt i bordet och han var väl inte så noga med att torka av innan han bakade. Det låg nog en hel del filspån kvar. Men han måste ha varit skicklig på hushållsgöromål också. Det var inte vanligt att gubbarna bakade förr.

Otto gick alltid naken inne så när som på ett höftskynke. Han stekte fläsk på spisen och flottet stänkte och då skyddade han sig med höftskynket. Han hade varmt i huset, det var väl därför han tog av kläderna. Han gick som en inföding. Han hade långt helskägg. Jag har tänkt på det idag, vi ungdomar hade ju det som nöje att gå dit och titta på honom genom fönstret. Han var väl medveten om att vi stod utanför och tittade in, men han fortsatte med sitt arbete och brydde sig inte om oss. Han hade massor av rätter i huset. När någon sade till honom att han borde lägga ut gift till rättorna svarade han "det är lite sällskap". Och han var ju ensam förövrigt. För att rättorna inte skulle komma upp så lätt i sängen hade han ställt varje sängben i en burk med vatten. Men annars fick de komma fram och de matades på bestämda tider.

Han hade en dragkärra med hiskeligt stora hjul som på en gammaldags hästriva. Det var nog inte så dumt det heller för han samlade grenar till bränsle uppe i skogen och de där stora hjulen gick över stubbar och stenar bättre än vanliga kärrhjul. Den här kärran kom han med när han köpt den lilla stugan. Då hade han dragit den från Tidavad nere på Vadsboslätten. På kärran låg också en stor ost, som var hans matsäck.

Han slog med lie och då hade han ett lieblad som var en halv gång till så lång som andras. Jag vet inte om han hade smidit den själv eller om det var en gammal lie han hade sen förr, men han tog en halv gång så bred skår när han slog och mejade. Han hjälpte ofta till i skörden på ställena runt omkring. Det var en riktig arbetsmänniska. Han var hemma en gång och då bjöd far honom på en kaffehalva och jag har aldrig sett nån dricka kaffehalva på fat men det gjorde Otto. Han slog kaffe på fatet och sedan fyllde han på med brännvin och sen drack han. Han var aldrig berusad, men han ville gärna ha en kaffehalva ibland.

När man ansåg att Otto inte kunde klara sig själv längre, flyttades han till Axvalls ålderdomshem. Men han ville inte dit, så han togs med tvång. Han trivdes inte där och en gång rymde han hem. Då hade han fått med sig sin väggklocka och den hade han bundit på sig som en ryggsäck och sedan sprang han från Axvall och upp till sin stuga. Han hämtades igen och sedan rev man eller om man eldade upp stugan. Han vande sig så småningom på ålderdomshemmet och han fick en uppgift där. Han skötte vedhuggningen. Han höll till i vedskjulet dagarna i ända och verkade så småningom trivas väldigt bra med det. Det gick nog bra för gamle Otto till slut. Han levde väl inte så gott i sin stuga många gånger, kallt och kanske dåligt med mat också. Men det var vårt nöje när vi var ungdomar att gå och titta på Otto om vi inte hade något annat för oss. Nu är Ottos stuga borta och Otto är borta också och det finns bara en spismur kvar, men minnet finns kvar.